

s'a confirmat prin esperimentele cele dekrind ale D. Loewel. Se dobindește chlorhydratul de sesqui-oxidă de chromă: 1° disolvînd în apă sesquichlorurul de chromă anhidru prin arstoria protochlorurului; 2° traktînd hydratul de sesqui-oxidă de chromă prin acidul chlorhydric; 3° pînînd a se înkălzi chromatū de potassă kă zn prisos de acidū chlorhydricū.

Transformația chromatului de potassă în chlorhydratū de chromă, s'vînt inflența acidului chlorhydricū, este mîlt mai repede, kînd se adaugă în lîksoare o kvan-titate mîkă de alcoolū ce pedăce acidul chromicū.

Chlorhydratul de chromă se presentă s'vînt formă de o masă verde, delîkkescentă. O temperatără ce trece peste 100° îl descompune și prodăce oxichlorurī signalađi prin D. Moberg.

Kînd se înkălzește la 200° într'zn kărant de acidū chlorhydricū saă de chlorū, atînci pedde în stare de apă tot hydrogenul ce kărpînde, și se skîmbă în sesquichlorurū anhidru violet: Cr^2Cl^3 .

Z I N C U.

Zincul era kănoskăt de cei vekī, kare întrevîzînda oxidul de zincū nativ, spre a face aramă galbenă. Paracelse se pare a fi cel d'întîiș ximist kare a deskris zincul kă zn metal partîklar; cherchetările sale dată dela în-chență veaklăși al trei-spre-zecilea.

Esplotația zincului se șrmează într'zn kîp perșlat nșmai de zn veak aproape; ačeastă esplotație a lăat o desvoltare konsiderabilă în ačești din șrptă anī.

Пр о п р и е т ъ ђ І. — Zincul este solid, alb albștrăiș; tekstăra sa este lameloasă; densitatea zincului tomit este de 6,862; a zincului șprgat merșe nîș la 7,215.

Zincul are o molîkăne partîklară; se lînește de pîlele kă kare se lăkrează; se zîce kă zn ce pîlele. Este nșđin șonor, și destă de moale, dar mai nșđin de- kît plăștebl și kositoră.

Kînd este prea kărat, atînci se poate pedăce prin